

han skal kunne sidde og stræbe med at undervise Børnene i Begyndelsesgrundene til Skolefagene; det synes jeg ikke rigtig om. Jeg vilde derfor meget ønske, at man særlig havde for Øje, at den saakaldte „lille Klasse“ kunde overlades dels til Kvinder og dels til ueksaminerede Folk, saaledes at den eksaminerede Lærer virkelig fik med Børn at gøre, som havde gennemgaaet et vist Pensum og havde en vis Fyldte af Kundskaber, saa at han i Kraft af sin Uddannelse kunde hjælpe dem videre, og at han ikke behøvede at spille sin Tid med at lære Børnene Begyndelsesgrundene, men i det hele taget kunde have for Øje at højne vort Folk. Naar man skal til at forhandle om Skolefager, vil jeg gerne have Lov til at pege paa disse Ting; jeg synes, at man skulde begynde med at sige: Lad de eksaminerede Lærere blive fri for den „lille Klasse“ og lad den blive overladt til Lærere og ueksaminerede Folk, og lad saa den eksaminerede Lærer tage fat bag efter, saa at han faar med Børnene at gøre i en senere Alder, f. Eks. helt op til 16 Mars Alderen; ja, jeg vil hellere sige: lige op til 20 Mars Alderen. Derved tror jeg, at der vilde naas en stor Binding. Man siger nok: Vi have jo Realskoler og Højskoler; men dertil vil jeg sige, at de ere Klasse-skoler; det bliver de bedrestillede, der søge dertil, og det er al Vre værd; men den store, brede Del af Befolkningen kan ikke gaa den Vej, og deres Børn maa gaa for Lud og kolbt Vand. Jeg vilde meget ønske, at dette Lovforslag maatte blive bragt i en meget forbedret Stikfelse, selv om det skulde koste lige saa meget til, som der her er Tale om, 1½ Mill. Kr., ja, jeg vilde gerne være med til at give 3—4—5 Mill. Kr. til vort Skolevæsen, naar vi saa kunde faa noget ud deraf og ikke lappe saadan paa de gamle Klæder, at de egentlig ikke ere stort bevendte.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenfleth): Ved de faa Bemærkninger, som jeg mener for mit Vedkommende at burde knytte til det foreliggende Lovforslags 1ste Behandling, tror jeg at kunne forudsætte, at det høje Tings Medlemmer ere bekendte med Regeringens Stilling over for Spørgsmaalet om en fornyet Optagelse af det Skolelovforslag, som strandede i Fjor. Det var, som det vil være bekendt, en Udtalelse fra min Side, som fremtømte i det andet Ting under Finanslovforslagets 2den Behandling, hvorved jeg refererede Regeringen Tid til at overveje det Tidspunkt, da den ønskede at fremsætte Skolelovforslaget igen, idet jeg hentydede til, at et saadant Tidspunkt muligvis kunde ind-

træffe allerede i Løbet af denne Samling — det var denne Udtalelse fra min Side, som gav Anledning til, at 8 Folketingsmedlemmer paa et enkelt Partis Begne straks efter anmeldte Indbringelsen af Skolelovforslaget som privat Lovforslag. Det kan jo ikke nægtes, at denne Indbringelse under visse Omstændigheder kunde vække Betænklichkeiten, og jeg vil sige, at under visse Omstændigheder kunde det bringe Regeringen til at tilraade dette høje Ting ikke at fremme denne Sag, for saa vidt som derved Sagens Fremme kunde komme i Kollision med det Arbejde, som Regeringen stadig anvender paa Sagens Genoptagelse i et Spor, der kunde føre til en virkelig Løsning. Det glæder mig dog at kunne sige, at den Form, hvori Forslaget nu privat er fremkommet, ikke har givet Regeringen Anledning til at stille sig paa denne Måde. Thi Forslaget fremtræder, som det jo oftere er blevet berørt i Dag, i den Stikfelse, som Fællesudvalgets Flertal vedtog i Fjor, og det maatte i denne Form for Regeringen stille sig som et Tilbud fra det andet Tings Side, ikke som en særlig Indrømmelse paa Divergenspunkterne, men dog lige fuldt som en Optagelse af de Indrømmelser, som man forudsatte vedblivende vilde blive gjorte fra dette Tings Side, altsaa bageret paa gensidig Indrømmelse fra begge Ting. Den forcerede Behandling, som man mulig vil kunne finde, at Forslaget er undergaaet i det andet Ting, tror jeg væsentlig hunder i Dnsstet om, at Landstinget skulde faa den Tid til Sagens Behandling, som i Fjor ikke blev levet dette Ting. Det har sikkert været i Erkendelse af, at i Ar skulde Landstinget i den Henjende stilles lige med Folketinget i Fjor, at man har ønsket at sende Sagen saa hurtigt som muligt herop, og naar der derfor i Dag fra forskellig Side har været fremsat Anhydning af, at man maatte være forberedt paa, at de forskellige Tvivl om, hvorvidt Forslaget just havde ramt det rette paa alle Punkter, nu i Ar vilde vaagne op igen, muligvis med fornyet Styrke og muligvis ledsagede af ny Tvivl paa forskellige Punkter, saa er det noget, der ikke har kunnet ligge Forslagsstillerne i Folketinget fjernt, men man har netop ønsket at give Landstinget Lejlighed til saaledes frit at behandle Lovforslaget i Ar, selvfølgelig i det Haab, at denne grundige Overvejelse ikke skulde vanskeliggøre et Resultat i Sagen.

Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa de forskellige Punkter, hvori Forslaget i dets foreliggende Form adskiller sig fra Landstingets Standpunkt i Fjor, der jo i alt væsentligt maatte falde sammen med Rege-